

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoR/4/2023
Identifikačné číslo spisu:	3819203221
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3819203221.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa H. Y., narodeného XX. C. XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, Prievidza, Šumperská 1, dieťa rodičov - matky A. Z. Y., narodenej XX. S. XXXX, L., Y. XXXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, a otca A. H. Y., J., narodeného XX. O. XXXX, L., R. D. XXXX/XA, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Garom, Bratislava, Štefánikova 14, o návrhu matky a vzájomnom návrhu otca o úprave výkonu rodičovských práv a povinností, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 23. júna 2022 sp. zn. 19CoP/20/2022, takto

rozhodol:

Konanie o dovolaní proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým odvolací súd zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia v odvolacom konaní z a s t a v u j e.

Dovolanie vo zvyšnej časti o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 9. marca 2022 č. k. 18P/54/2019-2555 I. mal. H. zveril do osobnej starostlivosti matky; II. s tým, že obaja rodičia sú oprávnení maloleté dieťa zastupovať, spravovať jeho majetok v bežných veciach; III. otcovi uložil povinnosť platiť na maloletého H. s účinnosťou od 29. júla 2019 výživné v sume 550 eur, z toho sumu 300 eur mesačne je otec povinný poukazovať vždy do posledného dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletého dieťaťa a sumu 250 eur mesačne je otec povinný prispievať na tvorbu úspor maloletého vždy do posledného dňa v mesiaci vopred na osobitný účet maloletého dieťaťa, ktorý je v jeho prospech povinná zriadiť matka maloletého dieťa v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v tej istej lehote je povinná oznámiť názov peňažného ústavu a číslo účtu otcovi maloletého dieťaťa, pričom na nakladanie s finančnými prostriedkami na účte maloletého je potrebný súhlas súdu; IV. zameškané spotrebné výživné na maloletého H. za obdobie od 29. júla 2019 do vyhlásenia rozhodnutia

vo výške 4 629,03 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a zameškané výživné na tvorbu úspor na maloletého H. za obdobie od 29. júla 2019 do vyhlásenia rozhodnutia vo výške 8 024,19 eur je otec povinný zaplatiť na osobitný účet maloletého zriadený matkou na tvorbu úspor do 90 dní od právoplatnosti rozsudku; V. súčasne upravil styk otca s mal. H. tak, že otec je oprávnený stretávať sa s ním v každom nepárnom týždni v kalendárnom roku bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10:00 hod. do 15:00 hod. toho istého dňa a v nedeľu v čase od 11:00 hod. do 17:00 hod. toho istého dňa, v ktorých dňoch a časoch si vždy maloleté dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho centra L., nachádzajúceho sa na P. X. Y. L. a maloleté dieťa na rovnakom mieste matke v určenom čase tiež odovzdá. Matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a otcovi styk s maloletým dieťaťom umožniť. Uvedená úprava neplatí v čase školských prázdnin vyhlásených Ministerstvom školstva SR, kedy bude styk otca s maloletým dieťaťom prebiehať nasledovne: - v čase jarných školských prázdnin nepárneho kalendárneho roka od prvého dňa jarných školských prázdnin (pondelok) od 10:00 hod. nepretržite do tretieho dňa jarných školských prázdnin (streda) do 10:00 hod., v čase veľkonočných školských prázdnin párneho kalendárneho roka od Bielej soboty od 10:00 hod. nepretržite do nasledujúceho utorka po Veľkonočnom pondelku do 10:00 hod. s účinnosťou od 1. januára 2023, v čase letných školských prázdnin každého kalendárneho roka od 10. júla od 10:00 hod. nepretržite do 13. júla do 10:00 hod., od 20. júla od 10:00 hod. nepretržite do 23. júla do 10:00 hod., od 10. augusta od 10:00 hod. nepretržite do 13. augusta do 10:00 hod., od 20. augusta od 10:00 hod. nepretržite do 23. augusta do 10:00 hod. a s účinnosťou od 1. januára 2023 v čase letných školských prázdnin každého kalendárneho roka od 1. júla od 10:00 hod. nepretržite do 15. júla do 10:00 hod. a od 1. augusta od 10:00 hod. nepretržite do 15. augusta do 10:00 hod., v čase zimných školských prázdnin v párnom kalendárnom roku od 23. decembra od 10:00 hod. nepretržite do 26. decembra do 10:00 hod. a v čase zimných školských prázdnin nepárneho kalendárneho roka od 31. decembra od 10:00 hod. nepretržite do 3. januára nasledujúceho kalendárneho roka do 10:00 hod., v ktorých dňoch a časoch si vždy otec maloleté dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho centra L., nachádzajúceho sa na P. X. v L. a maloleté dieťa na rovnakom mieste matke v určenom čase tiež odovzdá; VI. matke ďalej uložil povinnosť každý kalendárny mesiac vždy do 10. dňa zaslať otcovi emailom na Y.R. informácie o všetkých podstatných skutočnostiach, týkajúcich sa maloletého dieťaťa najmä: o zdravotnom stave maloletého dieťaťa, o absolvovaní lekárskeho vyšetrení, o tom, aké lieky užíva, o vzdelávacích výsledkoch, o dochádzke do predškolského zariadenia, o voľnočasových aktivitách, a to za predchádzajúci kalendárny mesiac; VII. udelil súhlas namiesto otca k trvalému pobytu maloletého H. na adrese Y. XXXX/XX, L.; VIII. návrh otca na zverenie maloletého dieťaťa do jeho osobnej starostlivosti a návrh otca na zverenie maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti zamietol; IX. s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku zrušil uznesenie Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-1367 zo dňa 09. júna 2021; X. o trovách konania vyslovil, že účastníci nemajú právo na ich náhradu; XI. štátu priznal náhradu trov vo výške 1 150,90 eur; XII. matke uložil povinnosť zaplatiť na účet tamojšieho súdu z titulu náhrady trov štátu sumu vo výške 508,50 eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; XIII. otcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet tamojšieho súdu z titulu náhrady trov štátu sumu vo výške 642,40 eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že vzťah mal. H. s matkou je dostatočne rozvinutý s emočným a citovým cítením, poskytuje mu pocit bezpečia a istoty. Vychádzajúc zo znaleckého posudku znalkyne J.. P., J.. č. 144/2020 ako i z výsluchu znalkyne, z ktorých vyplýva, že matka je dobrou matkou, o dieťa je postarané, dieťa má k matke dobrý vzťah a matku možno považovať za rodiča s teoreticky lepšími predpokladmi na zabezpečenie starostlivosti a ďalšieho zdravého vývinu dieťaťa v útlom veku, s ohľadom na stanovisko kolízneho opatrovníka, stanovisko krajského súdu vyjadrené v jeho poslednom rozhodnutí (neodkladné opatrenie zo dňa 09. februára 2022) s prihliadnutím na útlý vek dieťaťa, zveril mal. H. do osobnej starostlivosti matky. Súčasne rozhodol, že obaja rodičia sú oprávnení maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach. Vychádzajúc zo zárobkových, majetkových pomerov oboch rodičov, ako i odôvodnených potrieb mal. H. dospel súd prvej inštancie k záveru, že celkové pomery otca umožňujú platiť mal. H. výživné vo výške 550 eur mesačne, z toho bežné výživné 300 eur mesačne a 250 eur mesačne na tvorbu úspor s tým, že matke uložil povinnosť zriadiť osobitný účet mal. H., na ktorý bude otec výživné na tvorbu úspor mesačne poukazovať k poslednému dňu v kalendárnom mesiaci. Súčasne súd určil zameškané spotrebné výživné zo strany otca pre mal. H. a zameškané výživné na tvorbu úspor.

1.2. Pokiaľ išlo o úpravu styku otca s mal. H., vychádzal súd prvej inštancie zo znaleckého posudku znalkyne J.. P., J.. č. 144/2020, a tiež z posledného rozhodnutia krajského súdu, ktorý neodkladným opatrením upravil styk otca s mal. H., prihliadol na ním vyslovený právny názor o nutnosti postupného rozširovania styku medzi otcom a dieťaťom a ak dieťa bude bez problémov adaptované na nové podmienky, je možné po uplynutí určitého obdobia po bezpečnom zistení, že dieťa je reálne schopné odlúčenie od matky znášať aj počas noci a vytvorí si vo vzťahu k otcovi porovnateľný pocit bezpečia a ochrany, styk rozšíriť i s prespaním. Prevzal ním upravený styk otca s maloletým, ktorý zároveň upravil aj počas prázdnin a sviatkov z dôvodu, aby nedochádzalo medzi rodičmi k zbytočným ďalším konfliktným situáciám a zohľadnil odborný názor znalkyne, ktorá odporučila stretnutia mal. H. s rodičom, ktorému nebude zverený, rozšíriť na celý víkend s prespaním vo výchovnom alebo inom prostredí tohto rodiča.

1.3. O informačnej povinnosti matky o maloleťom, ktorá má otca informovať o podstatných skutočnostiach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, súd prvej inštancie rozhodol podľa § 24 ods. 5 Zákona o rodine z dôvodu, že z dokazovania vyplynulo, že matka otcovi doposiaľ poskytovala minimálne informácie, resp. informácie v nedostatočnom rozsahu. O udelení súhlasu namiesto otca k trvalému pobytu mal. H. na adrese Y. XXXX/XX L. súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 35 Zákona o rodine, keď mal za to, že maloletý má na uvedenej adrese nahlásený trvalý pobyt od 25. júna 2019 bez súhlasu otca. Nakoľko súd zveril mal. H. do osobnej starostlivosti matky, ktorá býva na uvedenej adrese, považoval za najlepší záujem dieťaťa udeliť súhlas matke k trvalému pobytu dieťaťa na rovnakej adrese.

1.4. Návrh otca na zverenie maloletého dieťaťa do jeho osobnej starostlivosti alebo do striedavej osobnej starostlivosti súd prvej inštancie zamietol. Mal za to, že samotná skutočnosť, že matka otcovi bráni v styku s maloletým, ešte nie je dôvodom na odovzdanie dieťaťa do starostlivosti otca, ale dôvodom na úpravu styku otca so synom alebo zmenou zverenia v súbežne prebiehajúcim konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu na čas po rozvode. Súd prvej inštancie konštatoval, že matke je poskytnutý dostatočný časový priestor, aby sa vyrovnala s porozchodovým stavom s otcom mal. dieťaťa a prijala fakt, že dieťa má právo na to, aby dostalo príležitosť rozvíjať vzťah ku každému z rodičov. Zároveň poukázal na to, že od februára 2022 je styk otca s maloletým obnovený, riadne sa realizuje, matka tak aktuálne dokáže dieťa na styk s otcom pripraviť a pozitívne nastaviť. Vo vzťahu k otcom navrhovanej striedavej osobnej starostlivosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že aktuálne síce je daná spôsobilosť rodičov vychovávať dieťa, obaja majú o starostlivosť o dieťa záujem a otec súhlasí so striedavou osobnou starostlivosťou, avšak predpokladom na rozhodnutie súdu o zverení dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti je vysoká miera schopnosti dohody rodičov a nevyhnutnosť intenzívnej komunikácie týkajúcej sa potrieb maloletého dieťaťa. Uvedené podľa súdu u rodičov výrazne absentuje. Dodal, že ani kolízny opatrovník nesúhlasil so striedavou osobnou starostlivosťou, keď poukázal na to, že dieťa u otca ešte neprespalo.

1.5. Súd prvej inštancie v danom prípade nepovažoval za nevyhnutné, aby rodičia mal. H. pokračovali v podrobovaní sa sociálnemu alebo inému odbornému poradenstvu, pričom rodičia pred súdom na pojednávaní dňa 09. marca 2022 vyhlásili, že sa budú poradenstvu podrobovať aj na dobrovoľnej báze,

1.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“) a súčasne priznal štátu náhradu trov vo výške 1 150,90 eur a uložil matke nahradiť trovy štátu vo výške 508,50 a otcovi vo výške 642,40 eur.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie matky i otca rozsudkom z 23. júna 2022 sp. zn. 19CoP/20/2022 rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV., VII., VIII., IX. a XI. potvrdil; výrok V. zmenil tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloletým H. bez prítomnosti matky každý nepárny týždeň v sobotu od 10:00 hod. do 18:00 hod. a v nedeľu od 9:00 hod. do 18:00 hod. a matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a odovzdať ho otcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy Kultúrneho centra L., nachádzajúceho sa na P. X. Y. L., kde jej ho otec v stanovenom čase odovzdá. Vo zvyšnej časti návrh na úpravu styku otca s maloletým dieťaťom zamietol; vo výroku VI. zmenil tak, že e-mailová adresa pre plnenie informačnej povinnosti matky je Y.R., vo zvyšnej časti výrok VI. potvrdil. Ďalej zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia v odvolacom konaní. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania,

pričom matke a otcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Prievidza trovy konania štátu každému vo výške 575,45 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení dospel k zhodnému názoru ako súd prvej inštancie, že mal. H. má byť zverený do osobnej starostlivosti matky. Poukázal na to, že Matka sa o mal. H. stará od jeho narodenia, pričom mal. H. je dieťaťom útleho veku, nepochybne naviazaným práve na svoju matku. Tiež uviedol, že od narodenia dieťaťa až do rozhodnutia odvolacieho súdu v danej veci mal. H. s otcom trávil čas len počas dňa v rozsahu jeho styku upravenom súdom (viackrát menenom), dieťa u neho nikdy neprespalo ani netrávilo dlhší čas z dôvodov, ktoré neboli na strane otca. Odvolací súd prihliadol predovšetkým na záujem mal. H., na jeho zdravý psychický a fyzický vývoj, ktorému záujmu musí podľa odvolacieho súdu dočasne ustúpiť i právo rodiča (otca) na plnohodnotnú starostlivosť o maloletého. Pokiaľ sa otec domáhal zverenia mal. H. do jeho osobnej starostlivosti, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že jeho návrhu nie je možné vyhovieť, nakoľko pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné predpoklady a nie je to ani súladné so záujmom mal. H.. V tejto súvislosti poznamenal, že pokiaľ maloletý opakovane odmieta už i len prespanie u otca, nie je možné bez ďalšieho uzavrieť, že zverenie maloletého do jeho osobnej starostlivosti by bolo v záujme dieťaťa a nemalo by žiaden vplyv na jeho ďalší psychický vývoj. Podotkol, že je nevyhnutné vyčkať na stanovisko súdneho znalca (v rámci nariadeného znaleckého dokazovania v konaní o rozvod manželstva), ktorý má odborné vedomosti v danej oblasti (psychológia maloletých detí) a môže sa k danej otázke po vykonaní potrebných vyšetrovacích úkonoch zodpovedne a odborne vyjadriť. Odvolací súd súčasne s prihliadnutím na závery znaleckého posudku vykonaného v tomto súdnom konaní, vzhľadom na stanovisko kolízneho opatrovníka, ktorý záujem maloletého dieťaťa v tomto konaní zastupuje, ako i nariadenie ďalšieho znaleckého dokazovania v konaní o rozvod manželstva rodičov mal. H. dospel k záveru, že v čase jeho rozhodovania nebolo možné návrhu otca na zverenie mal. H. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov vyhovieť, nakoľko takéto rozhodnutie by bolo predčasné, bez prípravy dieťaťa na takúto úpravu a bolo by preto i rozporné so záujmom maloletého dieťaťa.

2.2. Pokiaľ išlo o výroky týkajúce sa výživného zo strany otca pre mal. H. a zameškané výživné odvolací súd k námietkam matky a otca ohľadom započítania jednotlivých pohľadávok do ich pomerov konštatoval, že i v prípade započítania uvedených nákladov, prípadne čiastočného zníženia odôvodnených potrieb dieťaťa, ktoré rodičia uvádzali, by bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške výživného vo výške 550 eur zo strany otca pre mal. H. s tým, že 300 eur bude poukazovaných k rukám matky ako bežné výživné a 250 eur bude poukazované na tvorbu úspor maloletého, vecne správne, nakoľko takéto rozhodnutie umožňujú zistené pomery oboch rodičov, zodpovedá ich možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom ako i odôvodneným potrebám mal. H., ktorý je vo veku necelých štyroch rokov, má bežné výdavky dieťaťa v jeho veku, ktoré nie sú ničím zvýšené, má však právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, teda i svojho otca.

2.3. Vo vzťahu k úprave styku otca s mal. H. odvolací súd poukázal na úpravu ohľadne tohto styku v uznesení Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. februára 2022, č. k. 17CoP/6/2022-2351 týkajúcom sa nariadenia neodkladného opatrenia a jeho odôvodnenie, kde sa podľa jeho názoru zaoberal všetkými okolnosťami danej veci a prihliadal predovšetkým na záujem maloletého dieťaťa, doposiaľ realizované stretávanie otca s dieťaťom, pričom zdôraznil, že styk otca s maloletým dieťaťom sa upravuje prioritne kvôli maloletému dieťaťu v záujme jeho dobra, osobnej vôle, teda vo svetle jeho záujmu, až druhotne, z hľadiska práv rodičov, preto aj nastavenie rozsahu a podmienok styku je prioritne dané limitmi ochrany záujmu dieťaťa, ktoré sa pod vplyvom rôznych životných okolností môžu meniť a na ktoré súd musí reflektovať prostredníctvom svojich rozhodnutí citlivo a starostlivo, vnímajúc nuansy života, ktorým je dieťa vystavované a ktoré by mohli byť spôsobilé pri nečinnosti príslušných orgánov privodiť dieťaťu následky, ktoré by nemuseli byť v menšom či väčšom rozsahu konvalidované. Odvolací súd zastával záver, že je potrebné postupné rozširovanie styku medzi otcom a dieťaťom, čo sa javí ako primerané s predpokladom, že dieťa bude schopné na tieto nové podmienky bez vážnejších problémov sa adaptovať a pokiaľ po uplynutí určitého obdobia bezpečne bude zistené, že je reálne schopné odlúčenie od matky dieťaťa aj počas noci znášať a zároveň si vytvoriť vo vzťahu k otcovi porovnateľný pocit komfortného bezpečia a ochrany, teda identifikovať si ho s osobou, ktorá mu to poskytuje, je možné v ďalšom postupe uvažovať aj o tom, že dieťa bude u otca prespávať. Súčasne poukázal na to, že aktuálne sa dieťa určitú dobu s otcom vôbec nestretáva a o okamžitej možnosti prespávania (nočného) u otca za týchto

okolností aj vzhľadom na jeho útlý vek uvažovať nemožno. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považoval za nepochopiteľné, že k úprave styku otca s mal. H. súd prvej inštancie pristúpil i v rozsahu prespávania dieťaťa u otca v rozsahu dvoch nocí počas letných prázdnin, zimných prázdnin, jarných prázdnin, veľkonočných sviatkov, keď jeho rozhodnutie bolo vydané len niekoľko dní po tom, ako bol zásadne rozšírený styk otca s mal. H. s tým, že v predchádzajúcom rozhodnutí bola vyslovená premisa o postupnom rozširovaní styku otca s maloletým a jeho rozšírenie o prespanie dieťaťa u otca malo byť zvážené až po uplynutí určitého obdobia a vyhodnotení vhodnosti tejto úpravy. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že styk otca s mal. H. nie je možné upraviť počas prázdnin vyhlásených Ministerstvom školstva SR v rozsahu, ako rozhodol súd prvej inštancie, nakoľko pre takéto rozhodnutie z obsahu spisu nevyplývali požadované predpoklady, takáto úprava neprihliada na aktuálne zistený skutočný stav veci (otec sa od apríla opätovne s dieťaťom nestýka, dieťa údajne styk odmieta), pričom nie je preto možné ani dospieť k záveru, že takáto úprava je v záujme mal. H. a jej realizácia s náhlým odlúčením od matky by nemala žiaden vplyv na jeho psychické zdravie. Odvolací súd však dospel k záveru, že pokiaľ bežný styk otca s dieťaťom bez prespania (nočného) bol realizovaný bez zjavných problémov, je v záujme mal. H. s prihliadnutím na vykonané dokazovanie styk otca s mal. H. rozšíriť tak, že otec je oprávnený sa s maloletým sýkať každý nepárny týždeň v sobotu od 10:00 hod. do 18:00 hod. a v nedeľu od 09:00 hod. do 18:00 hod. bez prítomnosti matky. Odvolací súd považoval za správne, aby dochádzalo k postupnému rozširovaniu styku otca s maloletým, ktoré následne povedie i k prespaniu (nočnému) maloletého u otca. Zohľadnil tvrdenú skutočnosť, že otec má v L. prenajatý apartmán, kde sa s dieťaťom počas styku i zdržiava a kde môže vzhľadom na rozsah styku zabezpečiť i poobedný spánok maloletého H. a zistiť tak, či je alebo nie je dieťa schopné prespať i v inom prostredí ako doma a bez prítomnosti matky. Zároveň prihliadol na to, že otec deklaroval svoju pripravenosť riadne sa o maloletého postarať, jeho rodičovské zručnosti matka relevantným spôsobom nespochybnila, preto podľa odvolacieho súdu niet žiadneho rozumného ani právneho dôvodu pre to, aby otec nemohol s mal. H. tráviť dlhší čas počas dňa, teda i v čase jeho poobedného spánku. Napokon odvolací súd prihliadol i na skutočnosť, že na Okresnom súde Bratislava IV prebieha konanie o rozvod manželstva rodičov maloletého H., kde došlo k nariadeniu znaleckého dokazovania práve na otázku, či maloletý je schopný u otca prespať s ohľadom na jeho vek a psychický stav. Vzhľadom na to by bolo podľa odvolacieho súdu iné rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto súdnom konaní o úprave styku otca s mal. H. bez zabezpečenia odborného názoru na uvedenú otázku v rozpore s doposiaľ vykonaným dokazovaním a tým by vykazovalo i znaky svojvôle.

2.4. Pokiaľ išlo o výrok týkajúci sa informačnej povinnosti matky, v zmysle námietky otca, že jeho e-mailová adresa nie je aktuálna, odvolací súd túto zmenil na adresu Y.R., ako žiadal otec vo svojom odvolaní.

2.5. K výroku, ktorým súd prvej inštancie udelil namiesto otca súhlas k trvalému pobytu mal. H. na adrese Y. XXXX/XX, L., odvolací súd uviedol, že trvalý pobyt dieťaťa má význam pri určovaní nielen miestnej príslušnosti súdu, ale aj vo vzťahu napríklad k školským zariadeniam a pod., a preto mal za to, že takéto rozhodnutie o udelení súhlasu namiesto otca pri nezhode rodičov o podstatných veciach o premiestnení dieťaťa z miesta pôvodného trvalého bydliska do iného trvalého bydliska (je možné porovnať k vystaňovaniu maloletého dieťaťa do cudziny), je dôvodné. Dodal, že sa nejedná o súhlas s evidenciou trvalého pobytu dieťaťa, ale o nahradenie súhlasu rodiča s trvalým (obvyklým) pobytom dieťaťa.

2.6. Napokon v súvislosti s náhradou trov konania štátu odvolací súd dôvodil, že v danej veci, v ktorej vznikli trovy konania štátu vyplatením znaleckého z rozpočtových prostriedkov, pričom znalecké dokazovanie bolo súdom nariadené o skutočnostiach uvedených oboma rodičmi a v ich záujme, obaja rodičia mohli podať návrhy na polozenie otázok znalkyni, rovnako výsluch znalkyne musel byť nariadený z dôvodu námietok podaných oboma rodičmi, je daná povinnosť oboch rodičov zhodne a v rovnakej miere nahradiť štátu trovy, ktoré v konaní vznikli.

2.7. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s § 52 CMP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Namietal nepreskúmateľnosť, zmätočnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku. Poukázal na

absenciu dôvodov podstatných pre rozhodnutie v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Otec rozporoval najmä rozhodnutie o zverení maloletého do osobnej starostlivosti matky a na to nadväzujúce časti rozhodnutia o zamietnutí alternatívneho návrhu na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti, či o určení styku otca s maloletým. Odôvodnenie v tejto časti považoval za nedostatočné, keď dostal iba veľmi vágnu odpoveď, že ani jedna z foriem starostlivosti nie je v záujme maloletého H. Z akého dôvodu tieto formy starostlivosti nie sú v záujme maloletého H., sa otec už nedozvedel. V tejto súvislosti namietal, že súdy nedokázali v odôvodnení zadefinovať, aký je záujem maloletého a z akého dôvodu je vyššie uvedené v rozpore s ním. Otec tiež považoval za dôležité zdôrazniť, že počas odvolacieho konania informoval odvolací súd o stálom odopieraní styku otca s maloletým matkou, pričom matka nepretržite odopiera otcovi styk s maloletým určený rozhodnutiami súdov aj v súčasnosti. Naviac, odvolací súd sa na nijakom mieste nezaoberal námietkou otca o nedoručení či neoboznámení listinných dôkazov, pričom taký postup súdu hrubo zasahuje do práva účastníka na spravodlivé súdne konanie. Otec ďalej v súvislosti s rozhodnutím o informačnej povinnosti uviedol, že napadnuté rozhodnutie zároveň trpí vadou zmätočnosti plynúcej z jeho nezrozumiteľnosti. Vo vzťahu k ustálenej výške výživného namietal, že súdy túto určili bez relevantne preukázaných nákladov na uspokojovanie potrieb maloletého, a preto záver odvolacieho súdu o správne určenej výške výživného okresným súdom označil za extrémne rozporný s vykonaným dokazovaním. Uvedené podľa otca platí aj pri skutkovom zistení, že maloletý odmieta styk s otcom. Pokiaľ sa odvolací súd pri tomto zistení spoľahol výlučne na tvrdenie matky, kde je jednoznačne preukázané, že táto úmyselne, nepretržite a dlhodobo odopiera otcovi právo na styk, takýto záver považoval za hrubú a zjavnú svojvôľu odvolacieho súdu. V tomto kontexte uzavrel, že pokiaľ by odvolací súd rešpektoval zásady hodnotenia dôkazov, k uvedeným skutkovým záverom by nemohol nikdy dospieť a tento postup súdu zakladá vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Otec napokon namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu v súvislosti s rozhodovaním o neodkladnom opatrení.

3.2. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Matka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie otca nie je prípustné z dôvodu, že otec nevymedzil riadne dovolacie dôvody. Zároveň podané dovolanie nie je dôvodné, keďže nie sú dané vady v konaní, ktoré by viedli k porušeniu práva otca na spravodlivý proces. Konštatovala, že odvolací súd riadne odôvodnil všetky výroky rozhodnutia, pričom sa zaoberal všetkými predloženými dôkazmi, na základe ktorých dospel k správnym zisteniam. Napadnutý rozsudok považovala za konzistentný, preskúmateľný a obsahujúci všetky podstatné dôvody pre rozhodnutie vo veci. Dodala, že zo všetkých vykonaných dôkazov v konaní jednoznačne vyplynulo, že maloletý nemôže byť bez náležitej adaptácie zverený otcovi ani na styk v rozsahu na prespanie, a teda s určitosťou nie je možné zverenie maloletého do osobnej starostlivosti otca. Zároveň je v napadnutom rozsudku riadne odôvodnené, prečo nie je maloletého možné zveriť do striedavej osobnej starostlivosti, ktorú požadoval otec. Matka podotkla, že v konaní bol jednoznačne preukázaný najlepší záujem maloletého. Rovnako sa odvolací súd správne vysporiadal s otázkou úpravy styku maloletého s jeho otcom, pričom v danom prípade nejde o extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami, keďže súd vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam. Matka teda uzavrela, že nemohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vzhľadom na to navrhla podané dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť ako nedôvodné.

5. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že zotrváva na svojich písomných a ústnych vyjadreniach v rámci prebiehajúceho konania.

6. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa vzťahuje Civilný mimosporový poriadok. V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže CMP neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosť aplikácie ustanovení CSP pre konanie o dovolaní otca maloletého dieťaťa.

7. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého

rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

8. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti, resp. vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 a 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že konanie o dovolaní treba v časti návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia v odvolacom konaní zastaviť a vo zvyšnej časti je potrebné dovolanie odmietnuť.

10. Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

11. Podľa § 362 vety prvej CMP o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý bol podaný v priebehu odvolacieho konania, je príslušný rozhodnúť odvolací súd.

12. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutím odvolacieho súdu sa rozumie rozhodnutie vydané krajským súdom (§ 34 CSP) alebo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (v sporoch z abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach podľa § 31 CSP) v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Dovolaním preto nemožno napadnúť žiadne iné súdne rozhodnutie.

13. V danom prípade však dovolanie (v časti) smeruje proti výroku, ktorým Krajský súd v Trenčíne síce rozhodoval o nariadení neodkladného opatrenia v priebehu odvolacieho konania (§ 362 CMP), avšak nie ako súd rozhodujúci o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci nariadenia neodkladného opatrenia. Dovolaním je teda napadnuté rozhodnutie iného než odvolacieho súdu, ktoré preto nie je spôsobilým predmetom dovolania v zmysle § 419 CSP.

14. Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokolvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Vzhľadom k tomu najvyšší súd konanie o dovolaní v časti návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia v odvolacom konaní zastavil (§ 161 ods. 2 CSP v spojení s § 438 ods. 1 CSP) bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

15. V ďalšej časti sa dovolací súd zaoberal prípustnosťou zvyšnej časti dovolania, ktoré otec odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

18. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal (i) nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a s tým súvisiacu jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť a (ii) extrémny rozpor medzi vykonaným dokazovaním a zisteným skutkovým stavom.

19. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

20. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

21. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

22. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú

presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a úvah vychádzal, keď dospel k záveru o vecnej správnosti prvoinštančného rozsudku a potrebe zmeny úpravy styku otca s mal. H. či rozhodnutiu o plnení informačnej povinnosti matky.

22.1. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie v časti rozhodnutia o zverení maloletého do osobnej starostlivosti matky, je potrebné uviesť, že odvolací súd v danej veci dospel k zhodnému názoru ako súd prvej inštancie, že mal. H. má byť zverený do osobnej starostlivosti matky, keď tento vychádzal najmä zo záverov znaleckého posudku č. 144/2020 znalkyne J.. H. P., J.., podľa ktorých okrem iného má matka prirodzený potenciál porozumieť vývinovým potrebám dieťaťa, o ktorého sa väčšinovo stará od narodenia, má výraznú tendenciu ku kamarátstvu a solidarite s dieťaťom, a preto ju možno považovať za rodiča s teoreticky lepšími predpokladmi na zabezpečenie starostlivosti a ďalšieho zdravého vývinu dieťaťa v útlom veku, s čím sa stotožnil i kolízny opatrovník. Odvolací súd navyše poukázal na to, že matka sa o mal. H. stará od jeho narodenia, jej starostlivosť o maloletého nebola v súdnom konaní spochybnená, pričom mal. H. je dieťaťom útleho veku, nepochybne naviazaným práve na svoju matku. Prihliadol na to, že od narodenia dieťaťa až do rozhodnutia odvolacieho súdu v danej veci mal. H. s otcom trávil čas len počas dňa v rozsahu jeho styku upravenom súdom, dieťa u neho nikdy neprespalo ani netrávilo dlhší čas. Odvolací súd vyzdvihol povinnosť prihliadať predovšetkým na záujem mal. H., na jeho zdravý psychický a fyzický vývoj, ktorému záujmu musí dočasne ustúpiť i právo rodiča (otca) na plnohodnotnú starostlivosť o maloletého. Zároveň zdôraznil, že sa jedná o rozhodnutie o úprave výkonu rodičovských práv k maloletému dieťaťu do rozhodnutia súdu o rozvoze manželstva účastníkov, ktoré v súčasnosti prebieha na Okresnom súde Bratislava IV. Pokiaľ sa otec domáhal zverenia mal. H. do jeho osobnej starostlivosti, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že jeho návrhu nie je možné vyhovieť, nakoľko pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné predpoklady a nebolo ani súladné so záujmom mal. H.. Opätovne poukázal na to, že sa jedná o dieťa útleho veku, že starostlivosť zo strany otca (bez jeho zavinenia) predstavuje niekoľko hodín mesačne, pričom maloletý opakovane, a to i v súčasnosti, odmieta už i len prespanie u otca. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné bez ďalšieho uzavrieť, že zverenie maloletého do osobnej starostlivosti otca by bolo v záujme dieťaťa a nemalo by žiaden vplyv na jeho ďalší psychický vývoj. Dodal, že ide o odbornú otázku, ktorú nemôže súd sám posúdiť a vyhodnotiť, a preto je nevyhnutné vyčkáť na stanovisko súdneho znalca, ktorý má odborné vedomosti v danej oblasti (psychológia maloletých detí) a môže sa k danej otázke po vykonaní potrebných vyšetrovacích úkonoch zodpovedne a odborne vyjadriť. Pokiaľ išlo o otcov návrh na zverenie mal. H. do striedavej osobnej starostlivosti, odvolací súd s poukazom na povahu a predpoklady rozhodnutia súdu o striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov dospel k záveru, že v čase jeho rozhodovania nebolo možné návrhu otca na zverenie mal. H. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov vyhovieť, nakoľko takéto rozhodnutie by bolo predčasné, bez prípravy dieťaťa na takúto úpravu a bolo by preto i rozporné so záujmom maloletého dieťaťa, na ktorý záujem je potrebné prioritne prihliadať.

22.2. V súvislosti so zmenou rozhodnutia ohľadom styku otca s mal. H. odvolací súd poukázal na mimoriadne rozsiahle, dôkladné a výstižné odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. februára 2022, č. k. 17CoP/6/2022-2351, ktorým bol naposledy upravený predmetný styk. V tomto rozhodnutí odvolací súd konštatoval, že otec sa s maloletým prakticky dve tretiny jeho útleho veku reálne môže podľa doposiaľ nastolenej úprave neodkladnými opatreniami stretávať len dvakrát do mesiaca v jeden deň v každú nepárnu sobotu v rozsahu 3 hodín; dodal, že bez ohľadu na to, ktorý z rodičov ťažiskovo participoval na vzniku tejto situácie, je zrejmé, že rozsah obdobia a vek dieťaťa, v ktorom došlo k minimalizovaniu či dokonca prerušeniu kontaktu s otcom, nasvedčujú v prospech obavy o oslabenie vzájomných väzieb medzi otcom a dieťaťom a o ťažiskovom naviazaní maloletého dieťaťa na matku. Za racionálne teda z tohto dôvodu považoval opätovné nadväzovanie (rozširovanie) kontaktu dieťaťa s otcom, ktoré musí mať svoju určitú postupnosť, aby z dôvodu dlhodobého odlúčenia či minimálneho kontaktu otca s dieťaťom, čo nemožno odignorovať, nebolo dieťa vystavené traume v podobe náhle zmeny jeho bezpečného prostredia či neprítomnosti pre neho najbližšieho aktuálneho človeka - matky. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí plne stotožnil s uvedenými závermi a zároveň poukázal na súčasný stav, kedy otec sa s dieťaťom stretáva v minimálnom rozsahu, matka

deklaruje, že dieťa styk s otcom odmieta, otec predkladá DVD nosiče, resp. USB kľúče, z ktorých vyplýva, že styk s dieťaťom prebieha v poriadku, dieťa je s ním rado, hrá sa s ním, je pokojné, ide však o styk krátkodobý trojhodinový. Dospel preto k jasnému záveru, že preto nie je možné bez ďalšieho (znaleckého dokazovania) jednoznačne ustáliť, že dieťa zvládne styk s otcom s prespaním (nočným) v inom prostredí. Odvolací súd následne opätovne s poukazom na nedávnu úpravu otca s maloletým dôsledne vysvetlil, že za daných okolností je potrebné postupné rozširovanie styku medzi otcom a dieťaťom, čo sa javí ako primerané s predpokladom, že dieťa bude schopné na tieto nové podmienky bez vážnejších problémov sa adaptovať a pokiaľ po uplynutí určitého obdobia bezpečne bude zistené, že je reálne schopné odlúčenie od matky dieťaťa aj počas noci znášať a zároveň si vytvoriť vo vzťahu k otcovi porovnateľný pocit komfortného bezpečia a ochrany, teda identifikovať si ho s osobou, ktorá mu to poskytuje, je možné v ďalšom postupe uvažovať aj o tom, že dieťa bude u otca prespávať. Poznamenal, že dĺžku tohto adaptačného procesu nemožno bezpečne predpokladať, keďže dieťa dokonca aktuálne určitú dobu sa s otcom vôbec nestretáva a o okamžitej možnosti prespávania (nočného) u otca za týchto okolností aj vzhľadom na jeho útlý vek uvažovať nemožno. Vzhľadom na uvedené odvolací súd vyjadril svoj údiv nad tým, že súd prvej inštancie k úprave styku otca s mal. H. pristúpil i v rozsahu prespávania dieťaťa u otca v rozsahu dvoch nocí počas letných prázdnin, zimných prázdnin, jarných prázdnin, veľkonočných sviatkov, keď jeho rozhodnutie bolo vydané len mesiac po úprave styku otca s mal. H. rozhodnutím súdu o nariadení neodkladného opatrenia a len niekoľko dní po tom, ako bol zásadne rozšírený styk otca s mal. H. Odvolací súd dôkladne objasnil, prečo mal za to, že styk otca s mal. H. nie je možné upraviť počas prázdnin vyhlásených Ministerstvom školstva SR v rozsahu, ako rozhodol súd prvej inštancie. Uviedol, že pre takéto rozhodnutie z obsahu spisu nevyplyvajú požadované predpoklady, takáto úprava neprihliada na aktuálne zistený skutočný stav vecí v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu (otec sa od apríla opätovne s dieťaťom nestýka, dieťa údajne styk odmieta), a preto nie je možné ani dospieť k záveru, že takáto úprava je v záujme mal. H. a jej realizácia s náhlým odlúčením od matky by nemala žiaden vplyv na jeho psychické zdravie. Napokon však dodal, že pokiaľ bežný styk otca s dieťaťom bez prespania (nočného) bol realizovaný bez zjavných problémov, je v záujme mal. H. s prihliadnutím na závery znaleckého dokazovania styk otca s mal. H. rozšíriť. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne zdôraznil potrebu postupného rozširovania styku otca s maloletým, ktoré následne povedie i k prespaniu (nočnému) maloletého u otca. Zohľadnil pritom tvrdenú skutočnosť, že otec má v L. prenajatý apartmán, kde sa s dieťaťom počas styku i zdržiava a kde môže vzhľadom na rozsah styku zabezpečiť i poobedný spánok maloletého H. a zistiť tak, či je alebo nie je dieťa schopné prespať i v inom prostredí ako doma a bez prítomnosti matky, pričom rodičovské zručnosti otca matka relevantným spôsobom nespochybnila. Odvolací súd považoval toto rozhodnutie za ďalší krok, ktorý po určitom období a následnom odbornom vyhodnotení adaptácie maloletého H. na rozšírený styk s otcom bude viesť k prespávaniu (nočnému) maloletého H. u otca. Napokon prihliadol aj na to, že v súbežne prebiehajúcim konaní o rozvod manželstva rodičov maloletého H. došlo k nariadeniu znaleckého dokazovania práve na otázku, či maloletý je schopný u otca prespávať s ohľadom na jeho vek a psychický stav, s ohľadom na čo by iné rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto súdnom konaní bez zabezpečenia odborného názoru na uvedenú otázku bolo v rozpore s doposiaľ vykonaným dokazovaním.

22.3. Odvolací súd napokon poskytol odpoveď aj na odvolaciu námietku otca ohľadom informačnej povinnosti matky, keď zmenil neaktuálnu e-mailovú adresu na aktuálnu tak, ako žiadal otec vo svojom odvolaní. Podotkol, že komunikácia rodičov nie je dobrá, minimálne je problematická a majúca za následok ďalšie nezhody rodičov, preto je takýto výrok rozsudku súdu prvej inštancie žiaduci. Odvolací súd v reakcii na námietky otca dodal, že pokiaľ dieťa ochorie, je potrebné s ním ísť k lekárovi na vyšetrenie, užíva lieky, alebo sa zúčastňuje na voľnočasových aktivitách a pod., o týchto skutočnostiach môže matka otca informovať až po tom, ako sa udiali, a preto námietku, že sa otec informácie dozvedá až neskôr, až po tom, ako sa udalosť alebo skutočnosť stala a nemá šancu tieto ovplyvniť, považoval za absolútne nedôvodnú.

22.4. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, na základe akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno

považovať to, že otec sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

24. Pre úplnosť dovolací súd dáva dovolateľovi čiastočne za pravdu, že odvolací súd nereflektoval jeho odvoláciu námietku ohľadom nedoručenia listín založených v súdnom spise, avšak s ohľadom na rozsiahlosť súdneho spisu obsahujúceho množstvo vzájomných vyjadrení a vytvorenie dostatočného priestoru súdom na uplatnenie zásady kontradiktórnosti všetkým účastníkom a s tým súvisiace poskytnutie primeranej možnosti využívať svoje procesné práva vrátane predkladania argumentov a reagovania na „protiargumenty“ protistrany, nešlo o námietku podstatného významu pre vecnú správnosť rozhodnutia o odvolaní, v dôsledku čoho namietaný nedostatok v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedosiahol takej intenzity, aby bol spôsobilý zasiahnuť do práva otca na spravodlivý súdny proces, resp. ktorý by odôvodňoval záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

25. Pokiaľ otec namietal extrémny rozpor medzi vykonaným dokazovaním a zisteným skutkovým stavom (ustálenie nákladov na uspokojovanie potrieb maloletého; skutkové zistenie o odmietavom postoji maloletého k styku s otcom), dovolací súd v prvom rade uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového (resp. skutočného) stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

25.1. Zdržanlivosť najvyššieho súdu k preskúmvaniu hodnotenia dôkazov však v poslednom čase naráža na recentnú judikatúru ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 104/2022), v zmysle ktorej preskúvanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov je súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces, a teda preskúvanie hodnotenia vykonaných dôkazov je preskúvanie procesného postupu súdu.

25.2. Zásada viazanosti zisteným skutkovým stavom neznamena, že najvyšší súd je viazaný takou interpretáciou dôkazu, ktorá v sebe obsahuje ničím nepodloženú účelovo vytvorenú domnienku, ktorej jediným cieľom je vylúčiť danosť nároku. Rovnako túto zásadu nemožno interpretovať ako nemožnosť najvyššieho súdu reagovať na zjavný, ničím neodôvodnený, a preto arbitrárny skutkový omyl. Preto najvyšší súd má právo skúmať, či hodnotenie dôkazov nie je natoľko mimo prípustného a logického rámca hodnotenia dôkazov a teda, či nedošlo týmto procesným postupom súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (pozri III. ÚS

104/2022, bod 18 a 19).

25.3. Dovolací súd dodáva, že zásada voľného hodnotenia dôkazov zakotvená v čl. 10 Základných princípov CMP a v § 191 CSP vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania.

25.4. Právo na spravodlivý proces je preto naplnené aj tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/2004).

25.5. Summa summarum nedá sa vylúčiť, že k porušeniu tohto práva dôjde aj tým, že zistenie skutkového stavu je prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť - ide o extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami (porov. I. ÚS 6/2018), alebo tým, že prijaté právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami resp. že z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplyvajú (porov. I. ÚS 243/2007).

25.6. Otázka, či súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako napr. zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov) je preto otázkou procesnoprávnou, ktorá ako taká môže byť dovolaciemu súdu predložená v dovolaní ako prípustný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Zásadám spravodlivého procesu zodpovedá tiež požiadavka, aby súdom urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené.

26. S ohľadom na povahu prejednávanej veci považuje dovolací súd za vhodné zdôrazniť, že esenciálnym a primárnym kritériom pri všetkých rozhodnutiach týkajúcich sa detí musí byť vždy najlepší záujem maloletého dieťaťa, ktorý sa podľa ESLP skladá z dvoch zložiek. Na jednej strane vyžaduje udržiavanie väzieb dieťaťa s jeho rodinou, okrem prípadov, keď sa konkrétna rodina preukáže ako nevhodná. Z toho vyplýva, že rodinné väzby môžu byť pretrhnuté iba vo veľmi výnimočných prípadoch a musí byť vykonané všetko v záujme zachovania osobných vzťahov a ak je to vhodné, v záujme obnovy rodiny. Na druhej strane je v záujme dieťaťa, aby bola jeho výchova zabezpečená v stabilnom prostredí a rodičom nemôže byť podľa čl. 8 dohovoru umožnené uplatňovať opatrenia, ktoré by mohli poškodiť zdravie alebo vývoj dieťaťa (rozhodnutie vo veci Neulinger a Shuruk proti Švajčiarsku zo 6. júla 2010, sťažnosť č. 41615/07, bod 136). Článok 8 dohovoru tak vyžaduje zo strany orgánov verejnej moci rozhodovanie zachovávajúce rovnováhu medzi záujmami dieťaťa a záujmami rodičov, osobitná pozornosť v tomto procese však musí byť venovaná najlepšiemu záujmu dieťaťa, ktorý v závislosti na jeho povahe a význame môže nad záujmami rodičov prevážiť (rozhodnutie vo veci Sahin proti Nemecku z 8. 7. 2003, sťažnosť č. 30943/96, bod 66).

26.1. I dovolací súd zdôrazňuje, že záujem dieťaťa (v kontexte s článkom 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa) musí byť popredným hľadiskom pri akejkolvek činnosti týkajúcej sa detí, či už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi. Podobná požiadavka vyplýva aj z článku 32 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd zaručujúcej osobitnú ochranu detí a mladistvých (porov. napr. nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3135/19). Je preto nevyhnutné, aby pri akomkoľvek súdnom rozhodovaní týkajúcom sa detí bol ich najlepší záujem skúmaný a posudzovaný ako určujúce kritérium pre konečné rozhodnutie - nech sa jedná o akékoľvek konanie týkajúce sa maloletého dieťaťa.

27. So zreteľom na vyššie uvedené, vec prejednávajúci senát pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, kedy podstatou dovolacieho prieskumu nebolo prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu odvolacieho súdu pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania, ergo preskúmanie toho, či hodnotenie dôkazov je alebo nie je natoľko svojvoľné, že znamená zásah do tohto práva.

28. Dovolateľ namietal, že súdy ustálili výšku výživného bez relevantne preukázaných nákladov na uspokojovanie potrieb maloletého ako jednej zo základných premís pre ustálenie výšky výživného pre maloleté dieťa.

29. Dovolací súd sa s touto argumentáciou otca nestotožňuje. Odvolací súd sa v časti týkajúcej sa výživného zo strany otca pre mal. H. (body 37. a 38. odôvodnenia) v celom rozsahu stotožnil so skutočným stavom zisteným súdom prvej inštancie a rovnako sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho skutkovými i právnymi závermi, na ktoré podľa § 387 ods. 2 CSP odkázal. Dovolací súd pritom zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Súd prvej inštancie v odôvodnení vo vzťahu k určeniu výšky výživného poukázal na relevantné ustanovenia (§ 62 ods. 1 až 5, § 63 ods. 3, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine), z ktorých vyvodil kritériá, na ktoré je potrebné prihliadať pri určení konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti. Následne v bode 58. odôvodnenia na základe vykonaného dokazovania vyčíslil príjmy a výdavky otca a tiež jednotlivé položky odôvodnených výdavkov na strane mal. H. od roku 2019. Za rok 2021 mal pritom súdom prvej inštancie priznané tieto výdavky: mlieko do 05/2021 66 eur, od 06/2021 30 eur mesačne klasické mlieko, strava 230 eur, plienky 71 eur (do 05/2021), od 06/2021 už len na noc (balík plienok 8 eur, od 07/2021 matka kupuje už len 1 balík mesačne), kozmetika 20 eur, oblečenie a obuv 100 eur, hračky 30 eur, lekári, lieky 15 eur (matka udávala 30 eur), iné 20 eur (matka udávala 40 eur), výlety 20 eur, spolu v sume 602 eur mesačne. Od 06/2021 považoval súd prvej inštancie za relevantné výdavky matky na maloletého vo výške: na klasické kravské mlieko 30 eur, strava 230 eur, plienky 8 eur, kozmetika 20 eur, oblečenie a obuv 100 eur, hračky 30 eur, lekári 15 eur, iné 20 eur, výlety 20 eur a od 12. októbra 2021 poplatok za návštevu zariadenia Múdre Sovičky o.z. so sídlom ul. S. Mečiara 138/9, Prievidza s poplatkom 130 eur mesačne a návštevnosťou maloletého dvakrát týždenne utorok a piatok v týždni. Súd prvej inštancie konštatoval, že výdavky od 10/2021 na mal. H. má matka vo výške 603 eur. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za to, že odôvodnené potreby na strane oprávneného (mal. H.) a celkové pomery na strane povinného na výživné (otca mal. H.) umožňujú určiť otcovi výživné celkom v sume spolu 550 eur mesačne, z toho suma bežného výživného predstavuje 300 eur mesačne (vychádzajúc z odôvodnených výdavkov na mal. dieťa od 2019 doposiaľ) a suma 250 eur mesačne je určená na tvorbu úspor. S uvedeným výpočtom sa stotožnil aj odvolací súd, podľa ktorého toto rozhodnutie umožňuje zistené pomery oboch rodičov, zodpovedá ich možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom ako i odôvodneným potrebám mal. H., ktorý je vo veku necelých štyroch rokov, má bežné výdavky dieťaťa v jeho veku, ktoré nie sú ničím zvýšené, má však právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, teda i svojho otca.

30. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že súdmi prijaté skutkové závery ohľadom nákladov na uspokojovanie potrieb maloletého nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Pokiaľ z vykonaného dokazovania nevyplynuli mimoriadne potreby dieťaťa, súdy nižších inštancií postupovali správne, keď si náklady na bežné potreby mal. H. určili orientačne, vychádzajúc zo všeobecných poznatkov o cenách tovarov a služieb. V tejto súvislosti možno poznamenať, že výdavky na zabezpečenie bežných potrieb maloletého, t. j. na nákup stravy, ošatenia, hygienických potrieb a výdavkov súvisiacich so zabezpečením zdravotnej starostlivosti sú nesporné a nie je potrebné ich osobitne dokazovať. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade súdy nižších inštancií náležite aplikovali § 62, § 63 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine, vzali do úvahy všetky rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a na podklade svojich (individuálnych) skutkových zistení dospeli k primeranému záveru o rozsahu vyživovacej povinnosti otca k mal. H..

31. Dovolateľ ďalej videl extrémny rozpor s vykonaným dokazovaním aj pri skutkovom zistení, že maloletý odmieta styk s otcom. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že odvolací súd pri zverení mal. H. do osobnej starostlivosti matky, či pri úprave styku otca s maloletým vychádzal z komplexu okolností zistených v danej veci, pričom sa opieral najmä o závery znaleckého posudku č. 144/2020 znalkyne J.. H. P., J.. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd prihliadal najmä na záujem maloletého dieťaťa a vychádzal zo stavu, kedy sa otec s maloletým prakticky dve tretiny jeho

útleho veku kvôli nastolenej úprave neodkladnými opatreniami reálne stretával len dvakrát do mesiaca v jeden deň v každú nepárnu sobotu v rozsahu 3 hodín. Za racionálne teda z tohto dôvodu považoval opätovné nadväzovanie (rozširovanie) kontaktu dieťaťa s otcom, ktoré však musí mať svoju určitú postupnosť, aby z dôvodu dlhodobého odlúčenia či minimálneho kontaktu otca s dieťaťom nebolo dieťa vystavené traume v podobe náhle zmeny jeho bezpečného prostredia či neprítomnosti pre neho najbližšieho aktuálneho človeka - matky. Tiež poznamenal, že pokiaľ dieťa bude schopné na tieto nové podmienky bez vážnejších problémov sa adaptovať a pokiaľ po uplynutí určitého obdobia bude bezpečne zistené, že je reálne schopné odlúčenie od matky aj počas noci znášať a zároveň si vytvoriť vo vzťahu k otcovi porovnateľný pocit komfortného bezpečia a ochrany, je možné v ďalšom postupe uvažovať aj o tom, že dieťa bude u otca prespávať.

32. Pokiaľ odvolací súd v predmetnej veci prihliadal najmä na to, že od narodenia dieťaťa až do jeho rozhodnutia mal. H. s otcom trávil čas len počas dňa v rozsahu jeho styku upravenom súdom (viackrát menenom), dieťa u neho nikdy neprespalo a ani netrávilo dlhší čas, išlo len o konštatovanie skutočného stavu danej veci. Odvolací súd pritom vyjadril presvedčenie, že tomu tak bolo z dôvodov, ktoré neboli na strane otca. Pokiaľ teda dovolateľ rozporoval skutkové zistenie, že maloletý odmieta styk s otcom, možno spoľahlivo uzavrieť, že nešlo o skutkovú okolnosť kľúčovú, ale iba parciálnu, nespôsobilú zvrátiť odvolacím súdom nastolený prístup založený na citlivom a postupnom rozširovaní styku otca s maloletým, čo bolo napokon aj ťažiskovým argumentom pre konečnú úpravu styku odvolacím súdom v posudzovanej veci. Napokon, odvolací súd na viacerých miestach odôvodnenia naznačil, že uvedenú okolnosť považuje za matkou tvrdenú, avšak jednoznačne nepreukázanú: „Pokiaľ maloletý opakovane, a to i v súčasnosti (podľa tvrdení matky, ktoré sú preverované nariadeným znaleckým dokazovaním v konaní o rozvod manželstva) odmieta už i len prespanie u otca“ (bod 30. odôvodnenia); „matka deklaruje, že dieťa styk s otcom odmieta ... od apríla 2022 sa styk otca s dieťaťom opätovne nerealizuje (matka udáva, že dieťa styk s otcom odmieta, otec udáva, že matka jeho styku s dieťaťom bráni, opakovane ku styku privoláva políciu a podáva na matku trestné oznámenia)“ (bod 44. odôvodnenia); „takáto úprava neprihliada na aktuálne zistený skutočný stav veci v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu (otec sa od apríla opätovne s dieťaťom nestýka, dieťa údajne styk odmieta)“ (bod 47. odôvodnenia). Hodnotenie skúmanej veci odvolacím súdom preto dostatočne legitimizuje dovolací súd na prijatie názoru, že išlo o štandardné a nie svojvoľné zisťovanie skutočného stavu odvolacím súdom, že nepozorovať extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami a že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia práve tak dodržal limity na požiadavku nadväznosti medzi skutkovými zisteniami získanými v procese dokazovania a úvahami v procese hodnotenia dôkazov na jednej strane a vyslovenými právnymi závermi na strane druhej.

33. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci dospel k záveru, že odvolací súd v rámci zisťovania skutočného stavu veci (§ 35 CMP) postupoval v súlade so základnými princípmi civilného mimosporového konania a to v súlade s vyšetrovacím princípom, princípom oficiality, ako aj v súlade so zachovaním princípu rovnosti účastníkov, najmä vo vzťahu k maloletému dieťaťu (čl. 4, čl. 5 a čl. 6 Základných princípov CMP). Tak okresný súd ako aj jeho nadriadený krajský súd pri zisťovaní skutočného stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), náležitým spôsobom zistili skutočný stav veci a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodli tak, že ich skutkové a právne závery vo výsledku nemožno považovať za svojvoľné, neudržateľné, ani prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z tohto hľadiska preto nemožno postupu odvolacieho súdu nič vytknúť a námietky otca maloletého preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

34. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie otca vo zvyšnej časti (viď bod 14.) odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.